

μέσα 'στὰ κρούσια τῶν λαδίων ὁ ποτικὸς ἐπνίγη
κ' ἔλοι προσέχον τὴν οὐρὰ τοῦ ποτικῷ μὴ στάξῃ.

Κι' ἀνακατεύονται ξανά τοῦ κόσμου τὰ στομάχια
μ' ἐκείνων τῶν Σταυρατζῶν τῶσινα ἐλάχια.
Πάλι πολέμου κἀλλυθα, κ' 'στὸ μνημόσυνο τοῦ
ὕφοντα Ἰψηλὰ Ἰψηλὰ τὸ νεκρολιθῆναι τοῦ
μὲ λαχνίλιας μυρωδιὰ καὶ κόσμου καρδοκοτύπιζ,
ποῦ λαχνιζᾷ τρέχοντας μὲ δὺς ταυροχίλια τρύπια.

'Αντὶ κινίω Πρωσσικὸν πούλων σὲ Φαρμακαεῖα,
καὶ γλυκοφάλλει θάνατος ἀνώδυνος, γλυκίος,
ὦ Μπόρτζια Λουκρέτσια, καὶ 'στὰ Στρατοδικεῖα
γεραίρετ' ἕνας κύριος τῆς Χωροφυλακίης,
καὶ δουλικὰ ροδόχροα διαβαίνου κατὰ ζεύγη
ἐμπὲρ ε' αὐτὸν τὸν κύριον, ποῦ δούλα δὲν τοῦ φεύγει.

'Στὸ φῶς ἀποκαλύπτεται γερόντων εὐρωστία,
μὰ κι' ἄλλα προτερήματα κυρὰ κι' ἐξεταστέα,
καὶ σὲ φρουροὺς τῆς τάξεως χαρίζου ἀριστεῖα
κυρίαὶ ἀξιόλογοι καθὼς τὴν Ἀριστεῖα.

Φεγγολοῦν τὰ πέλαγα 'στὴν Τένεδο, 'στὴ Σάμο,
καὶ τῶν ἀρχαίων Ἰλισσῶν τὴν ἄσπρον τὴν ἄμμο
τὴν πέρνου δίχως ἀδειά γιὰ νὰ κτισθῶν τὰ σπήτια
τοῦ σπιρουνάτου τοῦ λευκοῦ μὲ τὰ πολλὰ σειρήτικα.

Μ' αὐτὰ τὰνδραγαθήματα, τὰ τρίμακτα, τὴν ἄμμο
'κτίσαμε τούτῃ τῇ γωνιᾷ, ποῦ βλέπεισ ἐδῶ χῶμο,
κι' ἐκεῖθε τῶρα 'φύτρωσαν οἱ βόρβοροι κι' οἱ ρύποι,
ποῦ γύρω σου σωρίζονται... Πάτερξ, τί σοῦ λείπει;

Πῶς τὰ πεπτά σου δάκτυλα κι' ἐρέτος δὲν ἀπλώνεις;
μῆπως δὲν θέλεις, Γέροντα, μῆτε νὰ φρακελῶνεις;
Πῶς μὲς θωρεῖς ἀκίνητος;... Καλόγερε, δὲν φθάνει
τὸ σφραγισμένῃ χεῖρ σου ν' ἀνοίξῃ, νὰ γλυκάνῃ
μῆτε κι' ὁ σιδερόδρομος τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσης,
μῆτε στρατῶν ἐξοπλισμοὶ, μῆτ' ἐπιθεωρήσεις,
μῆτε κι' ἀγῶνες Σχολικοὶ κι' ἀθληματὰ γενναῖα,
μῆτε καὶ τὰ πηλίκια τῶν φοιτητῶν τὰ νέα;

Πῶς μὲς θωρεῖς ἀκίνητος;... δὲν σὲ θερμαίνου ἴλιγο
μῆτε κι' αὐτὰ τὰγάλακτα, ποῦ βροῖκαν 'στὸ Τσιρίγιο,
καὶ θῆλῃ ξένος κολλητῆς γιὰ νὰ τὰ συμμάζῃ
πρὶν κάποιος ἀρχιφίλος ἀκόλλητα τὰ κλέψῃ;

Καθόλου δὲν σὲ συγκινεῖ κανένινξ Ποσπεόνης,
μῆτε καὶ τούτ' ἡ σύγχρονος κατὰ τοῦ Πέρσου νίκη,
ὅπου καθεὶς Μαρδόνιος καὶ Δάτις κι' Ἀρτακέρνης
τὰ στίβιλέτα τῶν Ρωμαίων λουτραρεῖ μὲ βερνίαι;

Καθόλου δὲν σὲ συγκινεῖ βουνὰ νομοσχεδίων,
μῆτε καθαρῆτος προετόμακτα μεγάλα,
μῆτε κι' ἐκεῖνη τὰ λευκὰ τοσούτων πλανοδίων,
ποῦ περπατοῦν καὶ φανίνται σὰν μυγαίαι μὲς 'στὸ γάλα;

Πῶς δὲν ἴμλεις σὰν νάγινεις Ζαχίμης ρασσοφόρος;
μῆτε κι' αὐτὸς σὲ συγκινεῖ τῆς Ἀθηνᾶς ὁ χῶρος,
μῆτε τὰ τόσα γράμμακτα, τὰ φῶτα τὰναμμένια,
ποῦ τρέμου σὰν κολοροχίαις καὶ σβύνου τοῦ φεγγάρι,
μῆτε τοῦ Ρήγα τὰντερῆ, μῆτε τοῦ Χιώτ' ἡ πένα,
μῆτε κι' ἡ καθρεῦουσα κι' ἡ γλώσσα τοῦ Ψυχάρη;

Μῆτε κι' αὐτῆς τῆς Σταύρακα τῆ μυστικῆς λιθάρια,
ποῦ κρύβου νέουσ θεσχυροὺς χωμένους σὲ πιθάρια,
μῆτε κι' ἐκεῖνος ὁ χρυσὸς, ποῦ χάνεται κρυμμένος
μέσα 'στὰ σπλάχν' αὐτῆς τῆς γῆς, καὶ καστερεῖ τὸ γένος
πότ' ἐπὶ τέλος θὰ βρεθῇ, Καλόγερε, νὰ δράσωμε,
καὶ μὲ κατάχρυσος σγωνί θηλεῖα νὰ σοῦ περάσωμε;

Μένει βουδὸ τὸ μάρμαρο, καὶ τότε θὰ ξυπνήσῃ,
ὅταν 'στὰ δάση, 'στὰ βουνὰ, 'στὰ πέλαγα βροντήσῃ
τὸ τελευταῖο μῆνυμα: «ἔγω καὶ πάλι ζῆτω,
τὸ κράτος τὰ κακάρωσε, Ρωμαῖκο φινίτο.»

**Καὶ καρπόδατι ποικιλίας,
μ' ἄλλουσι λόγουσι ἀγγελίας.**

Τόμος ἀριστος τῶν ἔργων ἀειμνήστου πατριώτου,
'Αλεξάνδρου Βούκαντιου, δημοσιογράφου πρώτου,
Μέλισσα χρυσὴ τῆς γλώσσας, δίχως μικροῦτων σφαίρων,
περιέβαλε μὲ κλέος τῆς Περγάτης τὴν «Ἡμεράν.»
Τόμος γνώσεως, σοφίας, καὶ ποιήσεως πολλῆς,
πολυφίλητον μνημεῖον ὑπερόχου κεφαλῆς.

Μέγα βιβλίον κι' ὕπατον αἰσθητικῆς παγκάλου,
ὁ Ἄσκακῶν δηλαδὴ τοῦ Λέουγι τοῦ μεγάλου,
ἀπὸ τὸν Σκακελλάριον ἐκτυπωθεὶς λαμπρότακα
καὶ μ' ἐμπνευσιν μεταφραστῆς καὶ φίλογα τελειότακα
ἀπὸ τὸν Προβελγγίον τὸν Γερμανομαθῆ
καὶ μύστη τῆς ποιήσεως μεγάλου κι' ἀληθῆ.

Ἱστορικὰ Σελίδες, Ἰωακείμ τοῦ τρίτου
Πατριαρχεῖα πρώτη, τόμος ἀνδρὸς ἐγκρίτου,
τούτέστι τοῦ Σπανοῦδη, ποῦ μετ' ὀλίγον χρόνον
ἐκδιέταξε 'στὴν Πόλι μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων,
καὶ ζήτσεσ θὰ γίνῃ μοναχικὸ τοῦ τόμου...
διεῦθυνος 'στὴν Πόλι, Γραφεῖα Ταχυδρόμου.

Τοῦ πρῆην Νικοπόλεως τοῦ Πανιερωτάτου
κι' ἀνδρὸς λογιωτάτου
λόγος ἐπιμνημόσυμος μὲ φρόνημα καὶ τόνον
πρὸς τοὺς πεσόντας εὐκλεῖς 'στὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Πάρτε τὴν Δολοροῖνα τῆς ὠραίας Δελφίας,
ἕνα πάγκλον βιβλίον πρωτοτύπου φαντασίας,
τῆς Μαρίας τῆς Κορέλλη, τῆς μεγάλης τῆς Ἀγγλίδος,
μὰ μετὰφρασις τελείας νέας γλαφυρῆς γραφίδος.

